

PALESTRINA

KÖZSÉGHÍRADÓ

KÜLÖN-
KIADÁS

1991. Mindszenty hazatérése

"Példaképe ő a hitben gyökerező, megingathatatlan erősségnek és az Egyház iránti önzetlen odaadásnak, amit előbb fáradhatatlan munkásságával és örökös szeretetével, majd imával és hosszú szenvedéseivel mutatott meg." /VI. Pál pápa/

MÁRIAGYÜDI BESZÉD,

melyet Mindszenty József bíboros hercegprímás 1948. június 6-án a Máriagyüdi Országos Mária-napokon a kegytemplom fennállásának 800. évfordulója alkalmával mondott.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Nagyméltóságú és Főtisztelendő Püspök Urak! Kedves Oltártestvéreim! Drága Magyar Véreim!

Az országnak a keleti, mostani, szomorú határszélén, Székelyhidnak a táján egy szomorú, szuroksötét történelmi éjszakának idején török martalócok négyezer magyart kardélre hánytak, vagy rab-szíjra fűztek. Ennek a hírnek hallatára elmenekült a Szigetnek egész lakóssága, de a völgyben a martalócok utolérték, egy szálíg lemészárolták és azt a helyet mindmáiglan Vérvölgyének hívják.

Nincs a történelmi magyar földnek egyetlen egy talpalatnyi helye, amelyhez ne fűződne tíz és félszázad alatt a történelmi gyásznak hasonló eseményei.

Ha kérdezem, hogy hát mi a lelkisége, mi a történelmi arculata Máriagyüdnek, ennek a völgynek és ennek a hegynek: ennek az egész tájnak? Azt kell mondanom, hogy a szüntelenül zokogó, esdő és bizakodó Mária-ének adja meg a történelmi képét ennek a tájnak.

800 esztendő óta szüntelenül felsír a Mária ének és azóta, hogy II. Géza királyunk a Nagyasszony hatalmát és irgalmát tapasztalta itt a maga történelmi nehéz helyzetében és hogy most 800 éve, 1148-ban templomot emelt itt a Szűzanyának a tiszteletére hálából, azóta látom a történelmi időkben szüntelenül jönni messze vidékeknek a népet ide és látom, hogy a hátukon van az ellenségnek az ostorcsapása. Hajtja őket a pestis a hadaknak útján, az állatvészek és egyéb szerencsétlenségek, testük, lelkük megtörtsége hozza őket ide teljes bizalommal, 24 nemzedék váltotta itt egymást 800 esztendő alatt. De nemzedékek változhattak, cserélődhettek, bölcsőben maradt örökségül minden nemzedékre a Szűzanya iránt való bizalom.

Egyik oldalon a bánat, a másik oldalon a vigasztalás. Egyének és családok, egyének és nemzedékek, egyének és közösségek hozták ide

a maguk keresztjét. Ide a Szomorúak Vigasztalójának hegyére.

És voltak olyan századok, amikor a búcsúoknak százai, ezrei között janicsárok lappangtak. A janicsárok olyan török katonák voltak jelentős részben, akiket magyar édesanyák szültek, de a török martalócok összeszedték az apró kisgyerekeket és elvitték őket le a török kaszárnyákba, ott nevelték fel őket és ezek voltak a legkegyetlenebbek a magyar néphez. Isten őrizze ezt a nemzetet olyanoktól, akik vérségben azonosak ugyan mivelünk, de a lelkiességük janicsár lelkiület, és elfordultak ennek a nemzetnek múltjától, lelkiességétől és mindattól, ami a lelkiüket betölti.

Csodálatos vonal a magyar történelemben a Mária-tisztelet.

Ahogy a magyar vízrajzból, vízhálózatból kiemelkedik a Dunának a folyama, úgy emelkedik ki szélességében és mélységében a magyar történelmet átfogó összes szellemi és erkölcsi folyamatból a Mária-tisztelet, a magyar történelem megértésének a kulcsa. Sokat mond az Magyar Véreim, hogy Szent István királyunk elfáradva a 40 esztendő országalapítástól, kormányzástól, megtörve Szent Imre hercegnek, egyetlen reménységének halála fölött, és megunva az apáknak önző viaskodását, mely lerombolta nemzetének minden értékét: odahullik Nagyboldogasszony ünnepén a Szűzanya oltára elé és a világtörténelem legcsodálatosabb végrendeletét végzi Mária oltáránál, amikor az Isten Anyját és a szenvedések előtt álló magyar népet összefűzi egy történelmi és természetfölötti kapcsolatban. És sokat mond magyar véreim, hogy az Anjouk idejében: Róbert Károly királyunk 1317-ben megújítja, feléleszti, felfrissíti ezt a végrendeletet a Nagyasszony és a magyar nép között. És amikor 150 esztendő után csodálatos módon visszajön ennek a hazának az épsége, akkor I. Lipót király ismétli meg újra ezt a szövetséget a Szűzanya és a nemzet között. Majd pedig a Milleneum verőfényében I. Ferenc József királyunk a nemzet színe előtt megismétli ezt a végrendeletet és megint közelebb vonja a szálakat a Szűzanyához. De a két-háromszázéves eseményeknek a közei sem némák. Ezeket a közöket töltik ki a Mária-kegyhelyekre, az egész ország területéről a Mária ünnepekre folyó zarándoklatok és búcsújárások, ahol népi erővel helybenhagyják és megszentelik a nemzet fejedelmeinek a szövetségkötését és fűzik szorosabbra az édesanyai és a gyermeki kapcsolatot. Tehát, ha valaki azt mondhatná az ellentmondás szellemétől vezetve: "Igen, megvan a Nagyasszony tisztelete a magyar nép körében, de hát hol van a Nagyasszony oltalma akkor, amikor Trianon óta hét darabban áll Mária országa, és amikor a gyötrelmek és megpróbáltatások világa lesz ez az ország. Csak ne hiányoljuk Magyar Véreim ott az édesanyai oltalmat és segítséget, ahol a gyermeki hálátlanságnak a földjén állunk!

Hét súlyos hűtlenséget követett el a történelem folyamán a magyar nép a Nagyasszonnyal szemben és ugyanakkor hét súlyos sebet ejtett a maga életén, a maga történelmi szerepén. Szent István királyunk végrendelete után alig nyolc esztendővel, igaz, hogy idegen vezetőktől félrevezettetve, de mégis a magyar pogányok kegyetlenül meggyilkolták azt a Szent Gellért püspököt, aki pedig rávezette ezt a magyar nemzetet a Mária-tiszteletre, Mátyás király idejében és ezt követően a pogányok erkölcstelensége lett úrrá a magyar birodalomban és a pogányság eme erkölcstelensége egyértelmű volt a Szeplőtelen Szűzanya számkivetésével.

A török idők kezdetén szinte meghalt az az Egyház, amelynek ölében otthon van az Istenanya a Mária-tisztelettel. És századokon keresztül marcangolja egymást ez a nemzet, soha véget nem érően. És elfelejtette azt, hogy mindannyian testvérek vagyunk, magyarok! És, hogy a testvéri jegyet sohasem szabad észre nem venni a magyarok arcán.

Megtanultuk az eget hasogató förtelmes káromkodást, idegen hordalék népektől. És közvetlenül az 1896. esztendő előtt, 1894-ben, amikor a "Te Deum"-nak kellett volna harsogni minden magyar házban, minden magyar templomban, faluban és az egész országban a Kárpátoktól az Adriáig, előtte két esztendővel a "Te Deum" helyett halálos csapást mért megint a nemzet életfájának a gyökerére, amikor a házaság ellen fellendült a leánykereskedelem és magasra emelkedett a nemzetet gyilkoló gyermekpusztítás, amely tönkreteszi testileg, lelkiileg a magyar népet, és kiírtja a magyar földről a Mária tiszteletnek a folytatóit.

És Mária Szent Fiának az imádása helyett hányszor fogtunk hozzá földi bálványok követéséhez és tiszteléséhez? Mi, a hiszékenységnek és gyanútlanágnak utolérhetetlen nemzete a földkerekségen.

Nem kellene csodálkoznunk azon, ha a szemfödő és a koporsófödél rajtunk volna, hiszen hét ilyen sírásót állítottunk be a nemzet életébe. Hét ilyen sebet ütöttünk oldalunkon, amikor egy is a hétből halálos lehetne. Kanizsay Dorottya, a nádor özvegye a mohácsi csataterén 400 sírásót állított be a magyar hősöknek az elföldelésére. Istenem! Mi mindent nem rakott be a sírokba az a 400 sírásó! És mégis! Jaj, de kevesebbet, mint a 7 másik sírásó rakott bele a sírba és kifosztotta a nemzet jelenét és jövőjét. És mégis élünk. Élünk, mert bár megfogyatkoztunk a gyermeki kegyeletben, az Isten Anyja, a Nagyasszony, az Ő végtelen nagy irgalmasságával védve szinte lehajolt hozzánk. Ő nem szűnt meg a mi édesanyánk lenni, az Ő könyörgő mindenhatóságával. Hét sebbel és mégis élünk. Ez Mária markolható csodája a magyar történelemben.

A Mária-tisztelet, mint mondtam, a kulcsa a magyar történelem megértésének. A Nagyasszony szeme vigyázott ránk. És ez a tiszta magyarázata a mi életben maradásunknak, még ebben a kataklizmában is. Hogy mi neki köszönjük azt, hogy élünk és hogy itt ezen a helyen magyar nyelven dicsérhetjük a Szűzanyát, az Isten Anyját.

Mi mindannyian, emberi mivoltunk, természetünk szerint szeretjük, tiszteljük és becsüljük az édesanyát. Mond meg nekem, hogy állsz az édesanyáddal és én megmondom abból, hogy milyen ember vagy! Ha a neved édesanya-szomorító, akkor tudom és mondom, hogy legfeljebb gyűszűnyi a jószág benned, Tarisznyányi a rosszóság benned. Ha valaki fegyencbörtön mélyén rothad és penészedik el, de van a szívében egy esengés az édesanyja után, mondhatom nem aggódom ennek az embernek az örök üdvössége miatt. És legyünk mi, akármennyire mélyen, ha az édesanyánkkal a Szűzanyával, a Nagyasszonnyal a lelki kapcsolatunk megvan, akkor nyugodt vagyok az illetők lelke felől. És bízom annak a nemzet harcának jobbrafordulásában.

Vigyázzunk azonban arra, hogy a Szűzanyához hűségesek legyünk. Ugy ahogyan II. Rákóczi Ferenc olyan nemes és ragaszkodó volt édesanyjához Zrinyi Ilonához. Amikor Zrinyi Ilona haldoklott, azt mondta: Mondják meg a fiamnak, az tett boldoggá boldogtalan életemben, hogy fiam soha nem bántott meg. Kevés földi édesanya mondhatja ezt el. Sok a tékozló, a megbántó fiú az édesanyák körül. Zrinyi Ilona elmondhatta. És ha Rákóczi Ferencnek nagy a dicsősége, mert kiállott a magyar nép igazi szabadságáért, azért a szabadságért, amelyet "Istennel a házáért és a szabadságért" vívott meg a Szűzanya zászlai alatt, ha nagy a lelki nagysága azért, mert 1.300.000 katasztrális holdról lemondott és itthagytta ezt a földet száműzöttként, mert a magyar nép szeretete betöltötte a lelkét, hát nem kisebb nagysága Rákóczi Ferencnek az, hogy sohasem bántotta meg az édesanyját! Ez a kapcsolat vonatkozik ránk is, a Boldogságos Szűzanyával szemben! - Vigyázzunk, hogy több hűtlenséget el ne kövessünk a Nagyasszonnyal szemben! Vigyázzunk, hogy több történelmi sebet ne ejtsünk már a mi magyar hivatásunkon.

Most, amikor világszerte ki van bontva a sátántipró asszonynak hófehér lobogója, nekünk magyaroknak, Mária népének egy szálig ott

van a helyünk a sátántipró asszonynak az oldalán, a táborában. És ha Mária azt akarja tőlünk, ami minden tisztos magyar családnak az érdeke, hogy mi magyar gyermekeinket, ifjainkat hittel neveljük és ne engedjük Istentelenségre, hogy mi ifjuságunkat az Isten és az Egyház parancsai szerint neveljük, katolikus intézmények és iskolák keretében és ne engedjük a lázadás talajára gyermekeinket, akkor neveljük mi a mi ifjuságunkat minden gyengesége mellett is a Szentségek szellemében, amelyet a Szűzanya Szent Fia adott nekünk és ne engedjük őket az erkölcstelenségbe, fegyelmezetlenségbe.

Allanak a mi jeleink, minden egyes falunak a határában, azok mutatják meg az utat. Az ősi templom, az ősi katolikus iskola, az őseinktől megszentelt ház és a faluvégi temető. Ha ez a négy intézmény el is némul a tanításban, szüntelenül hirdetni fogja nektek az ezeréves katolikus magyar igazságot, hogy mi nem élhetünk templomaink, iskoláink, családi házaink, megszentelt temetőink és halottaink nélkül. Nemrégiben fenn voltam Abaujban Mária Napon és akkor elmondja nekem a lelkipásztor az egyik falu határában, hogy itt tótok laknak, akik a birtok ígéretéért elhatározták, hogy felmennek északra, mert a telepítés, a település most nagyon járja. És egyszer csak a nép mégis azt mondja, bejelenti a plébánosnak, nem megyünk el, itt maradunk és az ígért 20 hold földet lemondunk. Kérde a plébános, hát a föld nem kell? Miért maradnak itt? "Mert halottainkat nem vihetjük el és mi nem tudunk élni halottaink nélkül." - mondták. Ez a gondolkodás jellemzi az embert. Csak az állatot nem érdekli elődjének nyughelye. Az embernek szent az ősök temetője és nekünk egyebek között az is hirdeti az Egyháznak, a magyar történelemnek ősi igazságait és tanításait.

Szegények lettünk mindannyian. Párnánk, kenyerünk könnytől ázik. Megmaradt azonban édesanyánk, Mária és megmaradt az Egyház és mi ragaszkodunk hozzájuk. Ismertem egy derék aratómunkást ezelőtt egy évtizeddel. Két kis családja volt. Egy ötéves fiú és hároméves kislány. Árvák lettek, mert az édesanyjukat elvitte a szomorú magyar betegség, a tüdőbaj. És az aratómunkás szombat délben kiállott a munkából és akkor kezdte a varrást, a foltozást, a mosást a gyermekekre. Sokáig tartott ez. Messze elment a híre ennek a Péternek, viselkedésének és magatartásának. És akkor elmentem hozzá és azt mondtam: "Péter, ez sokáig nem megy, meg kell gyermekem házasodni." És akkor annyit mondott: "Nézzé Apát Ur, feleséget én sokat találok, de az árvák mellé édesanyát egyet se." Nem tudtam felelni erre a válasza és most mondom nektek: "Ezer esztendő előtt jaj de gazdagon indított el bennünket Szent István. És minden történelmi fordulat alkalmával kidobtuk ezekből a lelki kincsekből valamit. Most megmaradt még a Nagyasszony, égi Édesanyánk és maradt a földi édesanyánk: az Egyház. Hát házasodni lehet keletről, lehet nyugatról, de édesanya csak egy van égen és egy a földön. És ehhez az édesanyához, az égihez és a földihez ragaszkodunk és minden intézményéhez.

Akinek nincs, vegyen ma rózsafüzért. Ez kell ide, a rózsafüzérező Magyarországra. Csehországban a magyar deportáltak jaj de szépen imádkozták a rózsafüzért, férfiak, asszonyok, legények, mind. Kezdtétek meg, nagyon nagy szüksége van rá minden családi körnek.

Aztán a 800 esztendőt köszönjük meg itt a Szűzanyának. Ennyi idő alatt, mennyi vigasztalást hozott a mi őseinknek a Szűzanya. Mennyi útmutatást adott mint az Igazság tükre, mennyi vigasztalást, mint a szomorúak vigasztalója, az elesettek gyámolítója, a Magyarok Nagyasszonya. Most, amikor a hála koszorúját letesszük Máriagyűdre a Szűzanya lábaihoz, ugyanakkor tegyük oda a magunk hűségkoszorúját. És ha a Dunán, Tiszán csupa hazugság folya. és ott minden csak hazugságot zúgna, mi akkor is hűek leszünk a mi Nagyasszonyunkhoz, és odafutunk lábaihoz és bízunk. Mária gyermeke, Mária nemzete nem veszhet el soha.

Ámen.